

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De acedia claustralium, & duodecim malis quæ ex ea proueniunt. Capvt
XVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

ipse dicit in Psal. Quoniam in me sperauit, liberabo eum.

¶ *De remedijs contra desperationem.*

S V M M V M remedium cōtra peccatum desperationis est, memoria Dominicæ passionis. vnde Bern. Peccauit peccatum grande: conscientia mea turbabitur, sed non perturbabitur, quia vulnerum Domini recordabor. Qui tam ad mortem quod non morte Christi soluatur? Si in mente venerit tam potens tamque efficax medicamentum, nulla iam possum morbi malignitate terreri. ¶ Secundum remedium est, cōsideratio magnæ virtutis quam habet pœnitentia. Est enim pœnitentia medicina contra quã nulla spiritalis infirmitas præualet. Eccl. 10. Si spiritus potestatem habentis super te ascenderit, locum tuum ne dimiseris, quia curatio cessare facit peccata maxima. Et beatus Martinus legitur dixisse diabolo. Si veram pœnitentiã posses habere, ad hanc veniam posses consequi. ¶ Tertium remedium est, cōsideratio illarũ personarum, cum quibus dominus legitur misericorditer egisse. Vnde Bern. Omnino propter mansuetudinem quam te prædicatur currimus post te domine Iesu, audientes quod non spernas paupertatem, peccatores non horreas. Non horruit confitentem latronem, nõ lacrymantem peccatricem, non supplicentem Chananzam, non deprehensam in adulterio, non cadentem in teloneo, non supplicentem publicanum, non negantem discipulum, non persecutorem discipulorum, non impugnatorem crucifixores tuos, ideo in odorem vnguentorum tuorum currimus. Potest etiam valere contra desperationem illud quod legitur Luc. 15. Dico vobis, quia gaudium est angelis, &c. Ad idem valet quod legitur de filio prodigo, de quo dicitur, quod cum adhuc lōge esset, vidēs eum pater eius, misericordia motus est, & occurrens cecidit super collũ eius, & osculatus est eum. Præterea, quis dominus exheredatus à terra sua & hominibus suis, nõ gaudeat de eorũ recuperatione? Quomodo ergo non gaudebit Dominus de conuersione peccatorum? Ad idem potest valere, si attenatur magnitudo odij quod habet Deus contra peccatum de quo dictum est supra in principio. Ex hoc patet quod destructio peccati plus placet Deo, quàm ipsi peccatori.

De acedia claustralium, & duodecim malis quæ ex ea proveniunt.

C A P V T X V I I.

P RÆTER istam diuisionẽ peccatorũ, cuius membra iam persecuti sumus, sunt multæ aliæ diuisiones pertinentes ad peccatum acediae, quas præmittimus, nisi quod de vna breuiter tangemus. ¶ Notandũ est ergo quod acedia potest diuidi in acedia

seculari

secularium & acediam claustraliū. De acedia secularium nihil dicemus. Sed contra acediā claustralium ostēdemus duodecim mala quæ in claustralibus solent inueniri ex peccato acediae.

¶ Primum est, q̄ licet die & nocte in ore habeant cibū regium qui de ore Dei procedit, s. verbum Dei: tamē ex pigritia terendi eum famelicī remanent, nec reficiūtur de cibo illo. Inter aromata nocte & die versantur, & tamen ex pigritia applicandi olfactum, odore eorum nō confortantur. Sacra scriptura apotheca est spiritus sancti. Vnde Eccl. 24. dicitur de sapientia: Sicut cinnamomum & balsamum aromatizans odorem dedit. ¶ Secundum est, q̄ cū ipsi sint de nocte & de die in colloquio cū Deo, permittunt tamen multos dies transire, q̄ non aperiunt oculos cordis, vt videant quis loquatur cum eis, vel quid loquatur. Sicut dicit Gregorius: Cū oramus, ipsi cum Deo loquimur: cū verō legimus, loquitur nobiscū Deus. Magna ergo pigritia est non attendere cum quo loquimur, quādo cum Deo loquimur: præcipue cū ipse moneat ad hoc, dicēs: Vacate, & videre quoniam ego sum Deus. ¶ Tertium est, q̄ ipsi non proficiūt in his quæ religionis sunt: imō quanto diutius in religione sunt, tātō magis dissoluti sunt. Quod valde verecūdum est: sicut in scholis diu esse, & in scientia non proficere. Tales religiosos nō iuuat assuetudo, vt faciant melius ea quæ sunt religionis, sed potius nocet: quanto enim orant diutius, tanto orant in deuotius.

¶ Quartum est, q̄ quanto diutius Deo seruiunt, tanto minus certi sunt q̄ habeant gratiam ipsius. Et in veritate satis dolere potest qui reliquit mundum vt Deo seruiret, & postquā diu seruiuit nullam cum eo familiaritatem habet. Pauca vel nulla signa habet, q̄ seruitium eius sibi placeat. Interdum tamen accidit q̄ dominus minus bonos consolatur tanquam firmos, & tanquam eos qui propriis expensis non sufficiūt ei seruire. Meliores verō inconsolatos relinquit tanquam fortiores, & tanquam eos qui propriis expensis sibi seruire sufficiūt. Vnde Lucē decimo quinto, ait maior filius patri, Ecce tot annis seruiō tibi, &c. Et respondit pater: Fili, tu semper mecum es, &c. ¶ Quintum est, q̄ quanto diutius in camino paupertatis existūt, tanto meliores & delicatiores existunt. Caminus vasa lutea consolidat: sic paupertas claustrales illos qui molles & delicati erant in seculo cōsolidare debet. Sed multi cū deberent consolidari, potius dissoluntur. Quod tribulationes, paupertas, & huiusmodi excoquant & consolident, potest haberi ex Vitis patrum, vbi legitur, q̄ si cruda tegula ponatur in flumine, dissoluitur: cōsta

cocta verò nō. Ita & homo carnalem habens sapientiā, qui non est tentationū igne decoctus. Itē Esa. 48. Ecce excoxi te, sed non quasi argentū elegi te in camino paupertatis. Non quasi argentum excoquitur qui de eo quod excoquitur feces assumit, non deponit. In camino paupertatis dominus seruos suos vel eligit, vel assumptos alibi reponit. ¶ Sextum est, q̄ quāto diutius soli iustitiæ approximauerūt, tanto frigidiores existunt. Et satis admirandum est, vnde hoc accidit: quanto enim proximiores sūt, tanto videntur q̄ feruētiores esse deberent. Sed timendū est ne nubes alicuius peccati interposita hoc impediāt, vel ne per aliquem errorem fiat, vt cum progredi debeant, regrediantur, & cum deberent appropinquare terræ promissionis, ab ea elongentur. Sicut accidit filiis Israël, qui triginta octo annis in deserto errauerunt. Qui cum crederent appropinquare terræ promissionis, ab ea elongabantur. ¶ Septimum est, q̄ quāto diutius existunt in loco impinguationis & saginationis spiritalis, tōto macilentiores inueniuntur. Locus in quo anima repleri deberent pinguedine & adipe spiritali, est pax & trāquillitas claustrī. Sed acediosi quāto magis ibi sunt, tanto magis inueniuntur macilenti. Quod bene ostendit ignis tribulationis quē sustinere nō possunt, quin statim per irā exurātur. ¶ Octauū est, q̄ in statu in quo nō solum currere, sed etiā volare deberent vitæ contemplatiui, cum aues spirituales sint, pigri & tardi efficiuntur. Erāt illi qui strenui erāt in seculo, interdū desidiosii efficiuntur in claustrō. ¶ Nonū est, q̄ in loco vbi est maior cōflictus, securi & Tom nolenti efficiuntur. In maiori cōflictu belli spiritalis sunt claustrales, quāam alij. Plus enim gaudet diabolus quandoque cum claustralē aliquem ad hoc deducit vt mulierem mala intentione tangat, quāam gaudeat de adulterio vnus hominis secularis. Sicut ostēsum est prius in tractatu de Luxuria. Vnde claustrales non debeant esse securi: sed cū timore & solitudine salutem suam operari. ¶ Decimū est, q̄ ipsi volunt esse otiosi vbi minime locus est otij. Licet aliquis toleret quandoq; arbores steriles in terra sua deserta: tamen in terra bene culta, sicut in hortis, non tolerat eas vllō modo. Sed constat q̄ claustrum est velut hortus conclusus, iuxta illud Cantic. 4. Hortus conclusus, soror mea sponsa. Vnde in claustrō minus sunt tolerabiles homines otiosi, qui sunt velut arbores steriles, quāam in aliis locis. ¶ Vndecimum est, q̄ ibi procrastinantes & differentes fiunt, vbi deberent omnino esse parati. Si fatua est procrastinatio siue dilatio senum in his quæ pertinent ad salutē eorū, quanto magis in clau

claustralibus qui iam sunt mortui, iudicanda est fatua craftinatio propriæ correctionis, vel meliorationis eorum. ¶ Duodecimum est, quod ibi præcipue tristes sunt, vbi præcipue vel solum læti esse deberent. In diuino seruitio præcipue locus est gaudij in vita ista: quia ibi præcipue facit homo vtilitatem suam.

¶ De octo remediis contra Acediam. PARS XII.

Sequitur de remediis contra Acediam, de quibus sufficiat ponere octo, licet sint multa p'ura. ¶ Primū est, diuersitas occupationum. Hoc remedium habetur in Vitis patrum, vbi legitur q' beatus Antonius tentatus fuit à spiritu acediae, & residens in eremo dicebat: Domine, saluari desidero, sed vanæ cogitationes nō permittūt me. Quid faciam in tribulatione, vel quomodo debeā saluari, dignāter ostende. Et respiciens vidit quēdam altantem torquētem funiculum, qui sibi similis erat: deinde ex opere surgentem & orantem, & iterum sedentem, & plectas facientē de palmis, & inde ad orationem rursus surgentem. Erat autem ille angelus Dei, & dixit ei: Et ita faciens Antoni, saluaberis. ¶ Secundū est, cōsideratio pœnæ futurę. Hoc habemus Ierem. 1. vbi legitur: Quid tu vides Ieremia? Et dixit, Virgam euigilantem ego video. Virga euigilans à somno acediae vel pigritię, est cōsideratio pœnæ futurę. ¶ Tertium est, cōsideratio æterni præmij. vnde Aug. Labor te terret, vide mercedem. Et Genes. 15. Factus est sermo domini ad Abraham per visionem dicēs: Noli timere Abraham: ego protector tuus, & merces tua magna nimis, si terret pigrum labor, attrahat eum merces. Secundum & tertium similiter habemus in Vitis patrum: vbi dicitur q' quidam frater interrogauit abbatem Achillem, dicens: Cur sedens in cella mea patior acediā? Cui senex: Quia nondum vidisti requiem quam speramus, neque tormenta quæ timemus. Si enim ea inspiceres diligenter, & si vermibus plena esset cella tua vsq; ad collum, etiam in ipsis permaneres sine acedia iacēs. ¶ Quartum est, societas bonorum. Hoc remedium possumus habere ex isto verbo Exo. 17. vbi dicitur, q' pugnante Iosue contra Amalech, orabat Moyse leuans manus ad dominum, cuius manus graues erant: sed Hur & Aaron sustentabāt manus eius ex vtraque parte. Per quos signātur duo genera hominum, quorum societas amanda est. Per Hur qui interpretatur lumen, significātur illi qui ministrāt lumen doctrinæ. Per Aaron qui interpretatur mons fortis, significātur illi quorū interuentu venit homini auxiliū. iuxta illud, Leuaui oculos meos in mōtes, vnde veniet auxiliū mihi. Illis ergo qui manus habent graues ex acedia, ne

cessa